

CARRER DE LA MAR

Vaig aprendre l'ofici de clavar
tatxes quan sols tenia por i Crist
encara desitjava acompanyar-me.
No coneixia el riure ni el traç net
d'un garbuix en l'onada blanca i fosa.
Somicava tot sol estès a terra
sense pensar en els silencis d'horabaixa
i amb la mirada fixa en les sabates
que forraven el mur vist del taller
del sabater del poble, el meu padrí,
que només s'aturava per mostrar-me
a no ferir-me els dits amb el martell.
Poc després, com si res, es retrobava
amb el renou callat del seu forat
amagat al corral de la llar doble.
Cap al tard observava la paret
del menjador on penjava un retrat gran,
enorme, de l'antic port de Felanitx
quan no existia encara el port dels iots
i dels llaüts d'ivori. La mar lenta,
la terra i els pins verds eren allà
per fer-nos avinent que tot no ha estat
sempre un món dominat pel ciment gris.
Fitava i refitava el camí vell
que duia al paradís reconcentrat
en una engronsadora d'un carrer
triat per la seva ànima d'escuma.
Una via quieta en blanc i negre
enmig de l'aigua freda i aturada
que s'estén fins a Atenes, i els prats bruns

que arribaven a Sóller sota el sol.
Avui la mar encara veu més lluny.
La terra mor devora, seca i magra,
com la tarda d'un món que no serà.

ZÓCALO

La llum s'apaga sobre la plaça grisa.
La bandera no es mou, la gent camina,
una vella passeja un cigne blanc
i el renya en recollir un tros de pollastre
del trespol brut, cansat. Això no es fa.
Les ranxeres ressonen dia i nit.
Hi ha molta policia somrient,
també nins enfilats a collibè,
d'altres erren sens fi, farcits de polls
tot esperant l'edat de la pistola
i començar a matar per quatre pesos.
Això no es fa, proclamen nord enllà.

L'espectacle real em porta a tu,
a les nits de suor i ebrietat
desfermada al divà de l'existència
sense topalls parats per l'home vil.
M'acosta a l'olor de la pell bruna
neta de cap corretja, alliberada
per una passió que sagna mel,
pol·len de margarida, cacau i sud.
Em decanta del plor per l'avançar
dels dies sense son ni somnis breus,
del camí desolat en terra eixorca
i cel de plom rostit, d'arbres fumats.

La plaça és la ciutat atabalada
que flueix sense pressa per carrers
aprimats pels costats, discos, fulards,
xiclets, diaris, piles, tacos i furts,

gent perduda que vol un lloc al món,
hereus del perdedor, gran Cuauthémoc.
Més tard, submissió, just com abans
i com serà per sempre fins que el sol
esdevingui carboni en bona part.
Tampoc no serviran de res les serps
amb plomes ni els fusells de Pancho Villa
ni protestes per frau electoral.

I és quan obres els ulls que veig l'eixida
d'aquest passadís fosc que coneixem
des dels primers minuts damunt la terra
i que sempre és més llarg, més esquifit,
més mal guarnit, més fred, molt més vulgar.
Aleshores tot torna a la llavor,
al delit del primer petó furtiu,
a la mirada al sòtil i al coixí
després d'un sospir fondo i ontològic,
al riure esbojarrat amb què ens sorprèn
el moment qualsevol donant excuses,
als mots essencials del primer dia.

Al centre d'un món vell per construir
m'aboc al frenesí de viure lliure
al costat dels que perden amb amor,
amb tu, plaça infinita de la Vila.

CARRER DE LES TRES SENYORES

Dones tristes amb mascles grassos
que no miren enlloc com cal,
ans com la cussa apedregada
que diu prou però no diu res.
Senyores amb foulard taronja,
nines amb tanga blau cel,
al·lotes amb clavell al cap
miren corpreses el terròs.
Miren la tele, magazins
de moda, de films silenciosos,
la vida com s'estimba a cops.
Tres senyores d'edat diversa
caminen de bracet carrer
avall, els ulls al cel, el cor
ben enganxat a l'asfalt verd.
Volen un déu que no tendran.
Dones tristes amb mascles grisos
amb les mans plenes de vermell,
felices de la feina closa,
de la fi dels marits vulgars.

MOON-WINDOW STREET

Has vist aquesta llum?
Has vist aquesta lluna?
No dic res, només mir
com la blancor enlluerna
la nostra nit diàfana,
la teva pell, l'olor
de mel dels teus cabells,
el moviment dels cossos.
Has vist com cau la llum?
Has vist on mor la lluna?